



ПИПИ ПРАЗНУВА РОЖДЕНИЯ СИ ДЕН

(откъс от „Пипи дългото
чорапче“)

Астрид Линдгрен

Една сутрин Томи и Аника
намериха в пощенската кутия писмо.
На плика пишеше:

Са Томи и Аника

Когато го отвориха, намериха вътре картичка със следния текст:

*Томи и Аника да дойдът у Пипи на роштен ден удре слет опет. Оплекло:
квото искъти.*

Томи и Аника заподскачаха и се разтанцуваха от радост. Те разбраха много добре какво пише на картичката, въпреки че правописът беше по-особен. Пипи се беше измъчила страшно, докато я измайстори. Наистина, оня път в училище не позна буквата „г“, но все пак знаеше малко да пише. На времето, докато кръстосваше моретата, един от моряците на бащиния ѝ кораб сядаше понякога вечер с нея на кърмата^[1] и я учеше да пише. Но за съжаление Пипи не беше особено прилежна ученичка. Случваше се ненадейно да каже:

– Слушай, Фридолф (така се казваше онзи моряк). Слушай, Фридолф, сега ще зарежем тая работа, пък аз ще се покатеря горе на върха на мачтата, за да проверя какво ще бъде времето утре.



Ето защо не беше чудно, че писането не ѝ се удаваше. Цяла нощ си блъска тя главата над тази покана и едва призори, когато звездите над Вила Вилекула започнаха да избледняват, тя се промъкна до къщата на Томи и Аника и пусна писмото в кутията им.

Щом се върнаха от училище, Томи и Аника започнаха да се стягат за празненството. Аника помоли майка си да ѝ накъдри косата. Майката изпълни желанието ѝ, а после ѝ върза голяма розова копринена панделка. Томи се причеса с вода, за да му прилепне перчемът. Той пък никак не искаше да му е къдрава косата. Аника поиска да облече най-хубавата си рокля, но майка ѝ каза, че няма смисъл, защото Аника рядко се връщаше чиста и спретната, след като е била у Пипи. И тъй, Аника трябваше да се примири със своята почти

най-хубава рокличка. А Томи не го беше много грижа какъв костюм ще облече, стига да е донейде приличен.

Разбира се, децата купиха подарък на Пипи. Извадиха пари от спестовната си касичка и на връщане от училище изтичаха в един магазин за играчки на Голямата улица, откъдето купиха една много хубава... но засега подаръкът им трябваше да остане в тайна. Той беше завит в зелена хартия с много панделки и когато Томи и Аника се приготвиха, Томи взе пакета и децата потеглиха, последвани от настойчивите наставления на майка им да пазят дрехите си. Те се споразумяха Аника също да поноси пакета, а когато го връчват на Пипи, да го държат и двамата.

Беше вече ноември и се мръкваше рано. Когато Томи и Аника влязоха през портата на Вила Вилекула, те се хванаха здраво за ръце, защото в градината на Пипи беше много тъмно, а старите дървета, от които капеха последните листа, шумяха мрачно. „Както наесен!“ – отбеляза Томи. Затова пък беше тъй приятно да видиш осветените прозорци на Вила Вилекула и да знаеш, че там те чака празнична трапеза.

Обикновено Томи и Аника си влизаха направо откъм кухнята, но днес застанаха пред главния вход. Конят не се мяркаше на верандата. Томи почука внимателно на вратата. Отвътре прозвуча глух глас:

Кой чука в този късен час
на моята врата?

Дали е призрак, питам аз,
или е котарак?

– Не, Пипи, ние сме! – изпищя Аника. – Отвори!

Пипи отвори вратата.

– О, Пипи, защо говориш за призраци? Така се изплаших! – каза Аника и съвсем забрави да честити на Пипи.

Пипи се разсмя от сърце и разтвори вратата към кухнята. Ах, че беше хубаво да влезеш на светло и топло! Празненството щеше да се състои в кухнята, защото там беше най-уютно. На долния етаж имаше само две стаи. Едната беше гостната, а там, нали ви казах, стоеше само скринът, пък другата беше спалнята на Пипи. Но кухнята беше голяма и просторна и Пипи бе я подредила чудесно. Беше застлала пода с килимчета, а масата – с нова покривка, ушита от самата нея. Бродираните цветя имаха твърде особен вид, ала Пипи твърдеше, че такива цветя растели в Индокитай и вероятно беше така. Завесите бяха спуснати и печката бумтеше. Господин Нилсон седеше върху сандъка за дърва и думкаше с два капака, а по-нататък, в ъгъла, стоеше конят. То се знае, че и той беше поканен на празненството.

Едва сега Томи и Аника се сетиха да поздравят Пипи. Томи се поклони, а Аника направи реверанс. Те ѝ подадоха зеления пакет с думите „Честито, желаем ти всичко най-хубаво“. Пипи им благодари и трескаво развърза пакета. В него имаше музикална кутийка! Като я видя, Пипи направо пощуря от радост. Тя прегърна Томи, после прегърна Аника, после прегърна подаръка и накрая прегърна опаковката. След това започна да върти ръчката на музикалната кутийка. От нея се разнесе мелодия, която напомняше на „Ах, мой мили Августин!“.

Пипи въртеше ли, въртеше ръчката и сякаш забрави всичко около себе си. После изведнъж се сепна.

– Мили Боже, та вие още не сте си получили подаръците по случай рождения ден.

– Но ние нямаме рожден ден! – възразиха Томи и Аника.

Пипи ги погледна учудено.

– Нали аз имам? Не мога ли да направя и на вас подарък по случай рождения си ден? Или във вашите учебници пише, че не се прави така? Да не би заради уморението да не може?

– Ами! То че може, може – каза Томи, – но обикновено не се прави. Ако питаш мене, ще се радвам да получа подарък.

– И аз – обади се Аника.

Пипи изтича в гостната и взе два пакета, които лежаха там върху скрина. Томи намери в своя някаква особена малка флейта от слонова кост, а в пакета на Аника имаше красива брошка, изработена като пеперуда. Крилцата ѝ бяха украсени с червени, сини и зелени камъчета.

След като вече всички получиха подаръци, беше крайно време да седнат на трапезата, която се огъваше от сладкиши и курабии. Сладкишите имаха доста чудновата форма, но, според Пипи, така ги правели в Китай.

Пипи наля в чашите какао с разбита сметана и всеки трябваше да заеме мястото си. Но тогава Томи забеляза:

– Когато мама и татко имат гости на вечеря, на господата дават по една картичка и на нея пише коя дама всеки да придружи до масата. Смятам, че и ние трябва да направим така.

– Хайде! – съгласи се Пипи.

– Но всъщност при нас няма да стане, както му е редът, защото само аз съм господин.

– Какво говориш! – възкликна Пипи. – Да не смяташ Господин Нилсон за госпожица?

– А, ни най-малко, но просто бях го забравил – каза Томи. После седна върху сандъка за дърва и написа на една картичка:

Господин Сетергрен има удоволствието да придружи госпожица Дългото чорапче.

– Господин Сетергрен съм аз – обясни той самодоволно и показа картичката на Пипи. После написа на друга картичка:

Господин Нилсон има удоволствието да придружи госпожица Сетергрен.

– Добре, но и за коня трябва картичка – реши Пипи. – Дори и да не седне с нас на масата.

Тогава Томи написа под диктовката на Пипи:

Конят има удоволствието да остане в ъгъла, където ще получи сладкиши и захар.

Пипи тикна картичката под муцуната на коня и му каза:

– Прочети това и кажи какво мислиш.

Конят очевидно нямаше нищо против, та Томи предложи ръката си на Пипи и те се отправиха към масата. Но господин Нилсон не проявяваше никакво намерение да покани Аника. Затова тя го грабна и безцеремонно го занесе до масата. Той обаче отказа да седне на стол и се разположи върху покривката. Дори не искаше да пие какао със сметана, но когато Пипи сипа вода в чашата му, той я хвана с две ръце и я изпи.

Аника, Томи и Пипи лакомо се нахвърлиха върху вкусните неща и Аника заяви, че ако наистина в Китай правят такива сладкиши, тя ще отиде да живее там, когато порасне.

След като господин Нилсон изпи водата, той обърна чашата и я сложи върху главата си. Пипи видя това и направи същото. Но тя не беше изпила докрай какаото и една кафява вадичка се стече по челото и после по нослето ѝ. Пипи изплези език и я спря.

– Нищо не бива да се губи! – отбеляза тя.

Томи и Аника облизаха внимателно своите чаши, преди да ги нахлупят на главите си.

Когато всички бяха сити и доволни, а и конят получи каквото му се полагаше, Пипи сръчно хвана четирите краища на покривката и я вдигна, та чашките и чинийките се раздрънчаха вътре като в чувал. После набута целия вързоп в сандъка за дърва.

— Винаги разтребвам веднага след като се нахраня – обясни тя.

Сега идваше ред на игрите. Пипи предложи някаква игра, наречена „Не докосвай пода“. Беше много проста. Единственото правило беше да обикалят кухнята, без нито веднъж да стъпят на пода. Пипи го направи за един миг. Но Томи и Аника също бяха пъргави. Тръгваха от умивалника, отдето с много широк разкряч можеха да достигнат печката, оттам – сандъка, от сандъка през

полицата за шапки – върху масата, от масата, през два стола – до шкафа в ъгъла. Между шкафа и умивалника имаше разстояние от няколко метра, но за щастие там стоеше конят и ако се покатереха на гърба му откъм опашката и се спуснеха откъм главата, като в подходящ момент, се мятаха встрани, улучваха право умивалника.

След като полудуваха така известно време и рокличката на Аника вече не беше почти най-хубавата ѝ, а почти най-нехубавата, а пък Томи беше станал черен като коминочистач, децата решиха да измислят нещо друго.

– Хайде да се качим на тавана да навестим призраците – предложи Пипи.

На Аника ѝ секна дъхът.

– П-п-призраци ли има горе? – полита тя.

– Дали има?! Същинска навалица – отвърна Пипи. – Таванът бъка от най-различни породи призраци и привидения. Просто се препъваш в тях. Да се качим ли?

– О! – възкликна Аника и погледна Пипи с укор.

– Мама казва, че няма никакви призраци и привидения – каза Томи наперено.

– Вярвам – съгласи се Пипи. – Наистина никъде няма освен тук, защото всички живеят на моя таван. И просто няма смисъл да ги карам да се преместват. Всъщност не са опасни. – Само понякога щипят по ръцете, та остават синини, а друг път вият. Освен това играят на кегли с главите си.

– Играят... играят... играят на кегли с главите си? – промълви Аника.

– Именно – потвърди Пипи. – Хайде да се качим горе и да си поговорим с тях. Много съм добра на кегли.

Томи не искаше да признае, че го е страх, а пък някак много му се искаше да види призрак. Ех, как щеше да разказва на момчетата в училище! Той се утешаваше и с това, че призраците няма да посмеят да нападнат Пипи. Затова реши да тръгне с нея. Клетата Аника не искаше и да чуе за тавана, но изведнъж ѝ хрумна, че някой мъничък призрак би могъл да се промъкне при нея, както си седи сама в кухнята. И това реши въпроса! По-добре заедно с Пипи и Томи сред хилядите призраци, отколкото сама в кухнята с най-малкото призраче!

Пипи тръгна напред. Тя отвори вратата, която водеше към стълбата за тавана. Там беше тъмно като в рог. Томи се хвана здраво за Пипи, а Аника – още по-здраво за Томи. И така се заизкачваха нагоре. При всяка стъпка стълбата пращеше и скърцаше. Томи се замисли дали не е по-добре да се откажат, а Аника нямаше защо да се замисля. Беше убедена в това.

По едно време стъпалата свършиха и те се намериха на тавана. Беше съвсем тъмно. Само един тънък лунен лъч чертаеше светла ивица по пода. Когато вятърът нахлуваше през процепите, от всички ъгли долитаха въздишки и стенания.

– Здравейте вие, всички призраци! – провикна се Пипи.

Ако там имаше призраци, те не отговориха.

– Така си и помислих – рече Пипи. – Отишли са на заседание на ръководството в Съюза на Призраците и привиденията.

Аника изпусна въздишка на облекчение и се обнадежди от мисълта, че това заседание може да, продължи до късно. Но в същия миг от единия ъгъл на тавана прозвуча зловещ писък.

– Ау-у-у-и-ии – вресеше гласът и миг след това Томи видя как нещо се приближава устремно към него в мрака. Той почувства полъх край челото си и зърна нещо черно, което изчезна през едно отворено прозорче. Той нададе вик до небето:

– Призрак, призрак!

Аника му пригласяше.

– Тоя нещастник ще закъснее за заседанието – отбеляза Пипи. – Ако беше призрак... а не бухал! Освен това призраци няма – продължи тя след малко. – Та колкото повече размишлявам, толкова повече се убеждавам, че беше бухал. Ще смачкам носа на всеки, който твърди, че има призраци.

– Нали ти самата разправяше, че има – обади се Аника.

– Нима? Наистина ли? – изненада се Пипи. – Тогавя трябва да смачкам и своя нос.

Тя замахна и се удари силно по носа.

Сега Томи и Аника вече се поуспокоиха. Те дори се осмелиха да отидат до прозорчето и да надникнат в градината. По небето се влачеха големи черни облаци, които постепенно обгръщаха луната. Дърветата шумяха.

Томи и Аника се обърнаха. И – о ужас – към тях се носеше бяла фигура.

– Привидение! – изкрещя Томи.

От ужас Аника дори не можа да извика. Фигурата идваше все по-близо. Томи и Аника се вкопчиха един за друг и стиснаха очи. Но изведнъж привидението каза:

– Вижте какво намерих! Нощницата на татко. Беше ей в онази стара моряшка ракла. Ако я подгъна отдолу, мога да си я нося.

Пипи застана пред тях, а нощницата се влачеше около краката ѝ.

– Ах, Пипи, щях да умра от страх! – възкликна Аника.

– Хайде де! Нощниците съвсем не са опасни – увери я Пипи. – Хапят единствено при самоотбрана.

Пипи реши да прегършува основно моряшката ракла. Премести я до прозорчето и вдигна капака, тъй че оскъдните лунни лъчи осветиха съдържанието ѝ. Вътре имаше цял куп стари дрехи, които Пипи изхвърли на пода. Отдолу се появиха няколко стари книги, един далекоглед, три пистолета, шпага и кесия със златни парички.

– Тралала, хопсаса! – каза доволно Пипи.

– Ех, че забавно! – възкликна Томи.

Пипи събра всичко в полите на нощницата и тримата слязоха пак в кухнята. Аника беше много доволна, че напуска тавана.

– Не позволявайте никога на децата да си играят с огнестрелно оръжие! – рече Пипи и взе по един пистолет във всяка ръка, – защото може да стане нещастие – продължи тя и натисна едновременно двата спусъка, – здравата изтрещяха, а? – отбеляза тя, като погледна към тавана. Там се виждаха две дупки, където бяха се забили куршумите.

– Кой знае – каза тя с надежда в гласа – може би куршумите са пробили тавана и са улучили някой призрак в краката? Това ще ги научи друг път да се позамислят, преди да плашат малки невинни деца. Защото въпреки че не съществуват, смятам, че няма защо да карат хората да губят и ума, и дума. Всъщност искате ли по един пистолет? – попита тя.

Томи изпадна във възторг, а Аника също поиска пистолет, само че празен.

– Сега, ако искаме, може да образуваме разбойническа шайка – заяви Пипи и погледна през далекогледа. – С този далекоглед почти виждам бълхите в Южна Америка – продължи тя. – И той ще ни трябва, ако създадем банда.

Тъкмо тогава на вратата се почука. Беше бащата на Томи и Аника, който идваше да прибере децата си. Отдавна било време за спане – настоя той. Томи и Аника набързо благодариха, сбогуваха се и събраха своите подаръци – флейтата, брошката и пистолетите.

Пипи изпрати гостите си до верандата и ги проследи с поглед, докато изчезнаха по алеята на градината. Те се обръщаха и ѝ махаха с ръка. Тя се открояваше на осветената врата със своите щръкнали рижи плитчици, облечена в развяващата се нощница на баща си. В една ръка държеше пистолета, а в другата – шпагата. Тя отдаде войнишки поздрав с шпагата...

Когато Томи, Аника и баща ѝ стигнаха до портата, чуха, че Пипи вика нещо подире им. Спряха и се ослушаха. Дърветата шумоляха и едва чуха гласа ѝ, но все пак доловиха:

– Когато порасна, ще стана пират! А вие?

Бележки

[1] *Кърма* — задната част на кораб.

Източник: <https://chitanka.info>

Изображения: <http://bnr.bg>

<https://www.youtube.com>

Ако искаш да прочетеш за още приключения на Пипи, Томи и Аника, посети адрес:

<https://chitanka.info/text/3162-pipi-dylgotto-chorapche>

Ако искаш да гледаш приключенията на Пипи Дългото чорапче (анимационни), посети адрес:

<http://detski-filmi.eu>

А тук можеш да намериш игрални епизоди с Пипи:

<https://www.youtube.com>

Ако искаш да се запознаеш с други приказни герои на Астрид Линдгрен, прочети:

1. *Емил от Льонеберя;*
2. *Карлсон, който живее на покрива;*
3. *Братята с лъвски сърца.*

Изготвил: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“.

Провери и редактира: Дияна Гаджева – ментор по проекта.